

fuldkommen *Uerbødig*hed; man kan godt være *Noget*, der grændser til det *Modsatte* af *Kjærlighed*, men ikke desto mindre vise ham fuldstændig *Uerbødig*hed. Det er netop det, der bliver tilbage af Begrebet *Respekt*, defineret paa denne Maade, det er *Uerbødig*hed; det er *Noget*, man kan befale, det er noget *Ydre*, *Formelt*, og jeg tror derfor, det er aldeles korrekt, naar man retter „*Respekt*“ til „*Uerbødig*hed“. — Jeg skal tage *Anledning* af, hvad der staar i Lovforslagets § 25, til at gjøre en *Henstilling* til den høitærede *Krigsminister*, en *Henstilling*, som maaste hellere burde være gjort paa et tidligere *Trin*, nemlig ved § 43. Det er et *humant* *Hensyn*, jeg ønsker at fremdrage. Det er fastsat ved dette Lovforslag, at *Krigsfanger* skulle være vor egen *Straffelovgivning* underkastede, og det er vist fuldkommen rigtigt; men man hør i *Almindelighed* ikke dømmes *Nogen* efter en *Lov*, som de ere aldeles ubekjendte med. Nu indrømmer jeg gerne, at det kan have sine store *Vanskeligheder* i mangfoldige *Lilsælde*. Jeg har derfor ogsaa i *Udvalget* taget et *Udvalgsforslag* tilbage, jeg havde stillet i den *Retning*, at der ligefrem skulle sættes den *Bestemmelse* ind, at *Krigsfanger* saa vidt og saa snart som muligt skulle gjøres *bekjendte* med den *Straffelovgivning*, de vare underkastede som *Krigsfanger*; men jeg veed ikke, om jeg husker feil, naar jeg siger, at det var *Udvalgets* *Mening*, at der skulle gjøres en *Henstilling* i *Betænkningen*, men i saa *Fald* er den *glemt*. Jeg tror imidlertid, at det maa *be-
trages* som en *Selvfølge*, at man tager saadanne *Hensyn* overfor *Krigsfanger*, og hvis man derimod vil indvende, at det kan være *upraktisk*, da vi kunde komme i *Krig*, t. Ex. med *Russerne*, der tale et *Sprog*, som er meget lidet kjendt, og hvad skal man saa gjøre — saa vil jeg dertil sige, at man kan være *belavet* derpaa i *Forveien*, og saa er det aldeles ikke *vanskeligt*; thi de *Ud-
drag*, der skulle gjøres for *Krigsfangerne*, kunne gjøres i *Lide*, og at faae dem *oversatte* paa et saadant *Sprog* er heller ikke *vanskeligt*; saa naar vi faae *Krigsfanger* og faae dem *kafenerede* paa bestemte *Steder*, kunde man let faae saadanne *Ud-
drag* slaede op og tillige give dem til *Krigs-
fangerne* *Foresatte*, som ogsaa ere *Krigsfanger*, og lade dem *undervise* dem deri. Jeg gjør denne *Henstilling*, fordi jeg haaber, at den ærede *Mini-
ster*, naar han senere tager *Ordet*, vil erklære, at det er en *Selvfølge*, uagtet det ikke staar i *Loven*, at man saa vidt vidt muligt vil søge at gjøre *Krigsfangerne* *bekjendte* med den *Lov*, de skulle

være underkastede. — Jeg gaar dernæst over til det 8de og sidste af de *Ufsnit*, som ere satte under *Forhandling*. Der er et *Par* *Punkter*, hvor *Mindretallet* under *Nr. 6* ikke er saa heldigt at være enigt med den ærede *Ordfører*, som forlods har tilbids *udtalt* sig om vore *Udvalgsforslag*. Det er dem, der ere stillede under *Nr. 77 a*, *78* og *81*. Disse *Udvalgsforslag* kunne omtales under *Et*; thi det er i *Grunden* den samme *Tanke*, der gaar igjennem dem. Det er aldeles ingen *Misforstaaelse*, hvori *Mindretallet* har gjort sig skyldigt ved at opstille disse *Udvalgsforslag*; men jeg vil snarere sige, at det er en *Misforstaaelse*, om jeg maa udtrykke mig saaledes, hvori *Lovforslaget* har gjort sig skyldigt; thi det, der skulde være et *Fremskridt* ved dette *Lovforslag*, er *Udfæstelse* af *legemlig* *Lugt*, at der ikke længer skal kunne bruges *legemlig* *Magt*. Nu skal jeg indrømme, at der gives *Nødstilsælde*, hvor det endogmaa kan være en *Pligt* for en *Foresat*, f. Ex. for at hindre *Flugt* i et meget vigtigt *Dieblit*, hvor det gjælder om at holde en *Stilling* til det *Yderste*, at anvende *legemlig* *Magt* i det *Dieblit*, da En søger at knibe ud og derved giver *Signalet* til *Flugt*. Det er et *Lilsælde*, som meget godt kan tænkes, men ikke desto mindre forekommer det mig aldeles *stridende* mod den *Grundsætning*, der gaar igjennem hele *Lovforslaget*, at udtrykke det paa den *Maade*, at *legemlig* *Magt* kan *lovlig* anvendes. Jeg tror, at det maa udtrykkes saaledes, at, naar den anvendes, er *Ud-
kommende* *straffri*. Jeg skal gjøre det tydeligt ved at hente et *Billede* fra et andet *Lovgivnings-
omraade*, som nok hører til de *kildne* *Punkter*, men som jeg tror dog vil være temmelig *op-
lysende*. Lad os antage, at vi i en *Minister-
ansvarlighedslov* vilde indsette en *Paragraf*, der lød saaledes: En *provisorisk* *Finantslov* kan *lov-
lig* *udstedes*, naar *Tjenden* har besat en *saar* *stor* *Del* af *Landet*, at en *beslutningsdygtig* *Rigsdag* ikke kan *indkaldes*, og som *Følge* deraf *Finants-
loven* ikke *vedtages*, saaledes som det er bestemt, at den skal *vedtages*. Se, det er et *Lilsælde*, hvor jeg vilde sige, at det er et *Nødstilsælde*, og for saa vidt *vedkommende* *Ministerium* er i *Over-
ensstemmelse* med *Rigsdagen*, antager jeg, at den *vedkommende* *Regjering* kan *udstede* en *provisorisk* *Finantslov*, uden at der vil blive *reist* *Rigsrets-
tale* mod den i saadant *Lilsælde*; men ikke desto mindre vilde jeg finde det *uheldigt*, om det blev udtrykt saaledes, at sige, at det, der i ethvert *Lilsælde*, ogsaa i *Nødstilsælde*, er *ulovligt*, skal være lov-